

2. Ні. Не бійся!

Зелена Гусеничка мала гарний апетит. А тому й виглядала апетитно. Це міг би підтвердити будь-який шпак. Чому? Та тому, що птахи живляться комахами.

Гусеничка здогадувалася про свою привабливість і майстерно ховалася поміж зеленим листям. Щоправда, рятувала її не майстерність, яку вона вдосконалювала кожного дня. Рятував зелений колір, подарований природою.

Росла Гусеничка — зростав і її страх стати обідом для шпака чи зозулі. До того ж зробилася наша зелена красуня геть неповороткою та сонливою. «Час перетворюватися на лялечку! — позіхаючи, подумала Гусеничка. — А потім я стану гарним метеликом... Гарним, яскравим... Усі мене бачитимуть, ганятимуться за мною, схочуть упіймати! Ой, лихо-о-о...».

Гусеничка огорнулася щільним коконом і задрімала. Сон її був неспокійний і тривожний. Усе вона тікала від хижаків. Аж змокла від холодного поту. Навіть крильця. Крильця? Так! Бо прокинулася вже не Гусеничкою, а метеликом Літайкою.

— Час вибиратися з кокона, крихітко! — мовив спокійний голос. То заговорив Розум. — Ти ж метелик-одноденка, не марнуй свій єдиний день.

— Тепло надворі, сонячно, — підтакнув хтось делікатно.

— І пташки щебечуть... — подала голос Фантазія. — Та уяви: щойно ти опинишся зовні, як налетить їх ціла зграя! І все, прощай, білий світе! — схвильовано прошепотіла вона.

— Так і буде, не сумнівайся! Пташок багато. І всі вони голодні, небезпечні. Ще і пташенята повилуплювалися. Сидять маленькі ненажери в гніздах, дзьобики роззявили, чекають, поки батьки накидають туди комах! — мало не закричав Страх.

Завмерла Літайка. Не знає, до кого дослухатися: до Розуму, до Страху чи до Фантазії, якій байдуже, що уявляти — приємне чи жахливе.

— Будь розумницею. Придивляйся лишень, де пурхати безпечно. Не сідай на невідомі предмети. І все буде добре! — підбадьорював Розум. — Зараз такий погожий літній день! Квітів із солодким нектаром — без ліку! Інших метеликів — море!

— Ні!!! — загорлав Страх. — Не забувай: птахи! Пташки! Пташечки! Птаховиння! Птаховидла! Птаховиська! Пта-а-а-аство!

— Ой! — зойкнула Фантазія і замовкла. Мабуть, знепритомніла від Страху.

Передумала Літайка вибиратися з кокона. Чого вона там, надворі, не бачила? Ну, дерева з листочками. І далі дерева з листочками. І далі. Не варте воно ризику! Та й чи є десь квіти й інші метелики? Невідомо. Бо, крім дерев, нічого досі Літайка не знала. А пташки є. Точно-точно є! Сама від них ховалася. Ні, таки Страх каже правду!

У саду звечоріло. Замовкла зозуля. Зграя шпаків розлетілася — кожен до своєї шпаківні. Побігли додому сестрички Оля і Марійка. Не усміхалися нині, бо не бачили метелика. Стулила на ніч жовтогарячі пелюстки нагідка. Марно вона ясніла серед трав — метелика ж бо не дочекалася.

Зітхнув вітерець і стих. Не пощастило і йому побавитися з метеликом.

А Літайка, метелик-одноденка, прожила свій єдиний день, боячись. Не відважилася вона побачити світ. Не дослухалася до порад Розуму. Повірила Страхові. І даремно!

Насправді Страх не такий уже і страшний. Тож не бійся!